

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 442.

Anden Session.

115de Møde.

Tredagen den 21de Marts.

(Fortf.)

Indenrigsministeren: Dengang den ærede Vædringsforslagsstiller udtalte sig ved Sagens første Behandling, formaaede jeg ikke saa ganske at opfatte Marsagen til den Frygt, han lagde for Dagen, og som nu har bevæget ham til at stille et Vædringsforslag. Ved imidlertid senere at læse hans Foredrag er det blevet mig klarere, hvorledes han er kommen til at nære denne Frygt, men jeg kan dog ikke nægte, at jeg fremdeles anseer den for ugrundet, og altsaa det stillede Vædringsforslag for unødvendigt. Naar man alene havde Lovens § 4, troer jeg ikke, Nogen vilde falde paa at forstaae den anderledes, end at det „maatte“ som staaer der, maa sigte til den tilkommende Lovgivning, eller med andre Ord, at naar det hedder „den Kjørsel, der er og fremdeles maatte blive forbeholdt det offentlige Befordringsvæsen i Staden Kjøbenhavn“, saa maa dette forstaaes saaledes, at, ligesom „er“ sigter til den bestaaende Lovgivning, saaledes maa „maatte“ sigte til den fremtidige Lovgivning, og det ligger jo ganske i Forholdets Natur, at det er ved Lov, at Omfanget af det offentlige Befordringsvæsen og de hertil knyttede Enerettigheder ere bestemte. Dette fremtræder ogsaa saameget klarere ved Slutningsbestemmelsen i § 4, hvor der gjøres en lille Forandring i den nu bestaaende Lov, nemlig i det paagældende Affnit af Forordningen af 1804, idet Bestemmelser, som tidligere have været Praxis, men dog ikke have været aldeles løsbegrundede, ved nærværende Lovudkast ere blevne hævede til Lov, og det er altsaa tydeligt, at man er bleven ved den rette Opfattelse af Forholdet, nemlig at det offent-

lige Befordringsvæsen hører ind under Lovgivningen. Nu ere derimod Udtrykkene i § 3 saaledes, at de vække nogen Frygt hos den ærede Forslagsstiller for, at der ved den Henvisning til Fremtiden, som ligger i Udtrykkene i § 4, ikke skulde være meent „ved Lov“; det hedder nemlig i § 3, at „Befordringen af de Rejsende“ — i Kjøbenhavn — „ligesom i det Hele Alt, hvad der vedkommer det offentlige Befordringsvæsen i Kjøbenhavn skal for Fremtiden skee under Postbestyrelsens Tilsyn efter Regler“, som nærmere ville blive bekendtgjorte. Ved dette „Alt, hvad der vedkommer det offentlige Befordringsvæsen“ kunde unægteligt ogsaa forstaaes Omfanget af den Enerettighed, som tilkommer det offentlige Befordringsvæsen; men at der ikke har været tilstillet noget Saadant, fremgaaer ikke blot af Sagens Natur, men ogsaa af Motiverne til Lovudkastet, hvor der ved § 1 henvises til, at det er den indre Ordning af det af Postvæsenet selv umiddelbart overtagne Befordringsvæsen i Kjøbenhavn, der, som § 3 siger, skal skee efter Regler, som det Offentlige nærmere vil bekendtgjøre; uagtet det omfattende Udtryk, som er brugt i Paragraphen, er der dog ikke derved paa nogen Maade sigtet til, at Postvæsenet skulde have erholdt en Myndighed til at foreskrive nye Grændser for det offentlige Befordringsvæsens Rettigheder, men disse Grændser ere nu dragne ved den bestaaende Lovgivning, som ikke kan forandres uden en ny Lov. Jeg troer saaledes, at det stillede Vædringsforslag er ufornødent.

Bregendahl: Ja, da jeg nu har hørt den ærede Ministers Fortolkning af Loven, som jeg ogsaa troer er den rette, saa er der ved Grunden til at ønske den Forandring i Loven, hvortil jeg har gjort Forslag, bortfalden, og jeg tager derfor Forslaget tilbage.